

L'ESPORT A LA BIBLIOTECA

L'ESPORT TAMBÉ POT INSPIRAR POESIA

Ramon Balius i Juli

A MIG CAMÍ

MIQUEL FERRÀ

Gràcies a la lectura en el diari *Avui* d'un article de l'escriptora Marta Pessarrodona, en el qual citava un versos del poema *Yachting*, original del poeta mallorquí Josep Ferrà, vaig assabentar-me de l'existència dels seus cinc insòlits poemes aplegats sota el títol *Sportswomen*, que penso que poden ser interessants de reproduir.

Miquel Ferrà i Juan (Palma de Mallorca 1885-1947). Poeta i assagista, va estudiar dret i filosofia i lletres a Barcelona, ingressant en el cos d'arxivers i bibliotecaris. Va ser director de la Biblioteca Jovellanos de Gijón i de la Biblioteca de la Universitat i de la Facultat de Medicina de Barcelona. Des de l'any 1936 va residir a Mallorca, on va ser director de la Biblioteca Pública. Fou un ex-

cel·lent traductor i col·laborador en publicacions com ara "Il·lustració Catalana", "Catalunya" i "La veu de Catalunya". A Mallorca, va fundar i va dirigir la revista literària "Migjorn" i va col·laborar a "Sóller", "Correu de les Lletres" i "La Veu de Mallorca". La seva obra poètica original, d'extensió molt reduïda, està recollida en *A mig camí* (1926), volum que engloba els anteriors *Cançó d'ahir* (1917) i *La rosada* (1919). La seva poesia té dos temes fonamentals: l'elegia i el paisatge, tractats de forma delicada, intimista i simbolista, amb un llenguatge depurat. L'esmentada "suite" de sonets *Sportswomen*, escrita cap al 1916, queda al marge d'aquesta temàtica.

SPORTSWOMEN

LAWN-TENNIS

Flor d'Albió, la virginal i forta
de faç de rosa i de cabell daurat:
per ella el lliure pler qui reconforta
i el verd ombratge i les frescors del prat

Percundint l'aire amb el ressò tancat
de sa raqueta quan el drift rellança,
juga el partit, més bella que en la dansa,
àgil i prompta al giravolt sobtat.

I cada atzar del joc se la'n du tota.
Si en tornar la pilota qui rebota
sembla un gentil desdeny son moviment,
en perseguir-la adelerada frisa,
amb la gràcia viril d'una Artemisa,
la curta vesta bategant al vent.

SKIS

Allà on espolsa el pinavet sa branca,
quin goig de veure pel nevat pendís,
alçant un rastre de polsina blanca,
ton peu lleuger volar sobre els skis!

I tos ulls blaus, i ta infantil figura,
bella juguina, en el celatge llis;
i, del cenyit jersei sota l'albura,
ton pit que oneja amb un respir feliç.

I ta rialla dalt dels cims, cantaire,
que ta delícia és el fred pur de l'aire,
i les muntanyes el reialme teu
quan, pel deport i per la juvenesa,
la teva cara resplendeix encesa
com una rosa viva entre la neu.

SWIMMING

Rient al bes picant de les frescors,
nua sota el tricot, s'atança a l'ona.
L'aire marí fa enrera l'albornós:
ella amb un gest decidit l'hi dóna.
Hurra! L'escuma esflora una corona.
Jugant esquitxa el vent son peu descalç.
I al deleitós platxeri s'abandona
son cos elàstic, impregnat de sals.

El verd cristall de l'aigua qui s'esberla
transparenta sa carn com una perla.
Son braç fa en l'ona un vigorós esqueix.

I en sortir de la mar, regalant tota,
en sos membres gentils lluu cada gota
damunt la pell tibant de dona-peix.

SKATING

Dalt de la fageda moradenca i fina,
martiritzada per l'hivern crudel,
les branques nues fan una boirina
qui s'evapora en la grisor del cel.

Amb quin signe enigmàtic em fascina
la silueta que ha passat volant,
llisquenta, fent-me adéu el xal flotant,
damunt el glaç que encercla la bosquina?

On som? En quin paratge em só perdut?
Esblanqueint l'estranya solitud,
guaita al zenit un sol com una lluna.

Girant amb un vol d'ombres, irreal,
desfilen les parelles una a una
dins el misteri d'un ensomni astral.

YACHTING

Pel cim dels màstils corre una alegria
de gallarets dansant a l'oratjol.
Damunt la mar magnífica el migdia
encén totes les llums del juliol.

La balandra ix del port plena de sol.
S'inclina al ven qui se la'n du la vela,
i amb balanceig ardit emprèn el vol:
darrera bull la fervorosa estela.

Bruna, en la pell les salabrors marines
i enlluernant tota ella de blancor,
el capell tènue protegint les nines,

ella asseguda a popa du el timó,
entre el blau guspireig de la maror
i un voleiar lluminic de gavines.